

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.658 van 6 augustus 2002
in de zaak A. 104.084/XIV-4059.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. COOLEMAN,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Joegoslavische nationaliteit, op 30 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van :

"de beslissingen van

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 30 maart 2001, waarvan kennis werd gegeven op 31 maart 2001, waarbij de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, bevestigd werd. (...)
2. de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dd. 6 maart 2001, waarbij beslist wordt tot weigering van verblijf en waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. (...)"

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COOLEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 maart 2001 tot weigering van verblijf is bevestigd door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2001; dat, gelet op de devolutieve kracht van het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het beroep tegen voornoemde beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ambtshalve wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen middelen tegen deze beslissing aanvoert; dat om die reden alleen al het beroep tegen dit bevel niet ontvankelijk is;

2. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 5 maart 2001 en zich vluchteling verklaart op 6 maart 2001; dat op 6 maart 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 maart 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 63/3, §1, 57/2 en 57/4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel, doordat de Nederlandstalige beslissing genomen werd door de heer "Xavier De Beys", zijnde de adjunct-commissaris die noch door zijn taalrol, noch door zijn diploma het bewijs levert van kennis van de taal, nl. het Nederlands, waarin "zijn" beslissing

is gesteld, terwijl een Nederlandstalige beslissing enkel op een rechtsgeldige wijze kan gegeven worden door de commissaris-generaal die conform art. 57/4, laatste lid van de vreemdelingenwet het bewijs van zijn kennis van het Nederlands levert, terwijl art. 63/3 van de vreemdelingenwet expressis verbis de adviesbevoegdheid inzake de dringende beroepen nominatim legt bij "de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten", die conform art. 57/2 van de vreemdelingenwet nominatim geheel onafhankelijk zijn, zodat niet op rechtsgeldige wijze beslissingen kunnen worden opgesteld door lagere ambtenaren, die enkel nog pro forma zouden ondertekend worden door een adjunct-commissaris zonder conform art. 57/4, laatste lid van de vreemdelingenwet bewezen kennis van de taal van het advies;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij hetgeen als een eerste onderdeel van dit enig middel kan worden gelezen, uitwerkt als volgt :

“III.2. Uitwerking art. 57/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet.

De Vreemdelingenwet strekt ertoe de beoordeling van de asielaanvraag in het bijzonder toe te vertrouwen aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

De Commissaris-Generaal is - in principe - ONAFHANKELIJK. Zijn beslissingen binden de Belgische Staat en kunnen de internationale verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meebrengen. Hij is niet onderworpen aan enig hiërarchisch gezag.

Het is evident dat de Wetgever deze uiterst verregaande bevoegdheden niet aan een uitgebreid ambtenarenkorps als dusdanig heeft verleend, maar aan de Commissaris-Generaal en diens twee adjuncten. (cfr. Expressis verbis de laatste zin van art. 57/2)

De wetgever heeft ervoor geopteerd de beslissingsmacht bij zo weinig mogelijk personen te concentreren. Deze personen moeten dan ook de werkelijke garanties bieden, waarin kan worden vertrouwd.

Uiteraard dienen de Commissaris-Generaal en zijn twee adjuncten door een uitgebreid kader te worden bijgestaan, maar dat kader staat dan wel onder het hiërarchisch gezag van de Commissaris-Generaal en zijn twee adjuncten.

Als deze zorgvuldig aangeduide personen dan blind zouden tekenen zonder begrip, wat anderen voor hen hebben gemaakt, zou er enkel en alleen moeten geconstateerd worden dat er de facto gewerkt werd op een compleet andere wijze dan de lege zou moeten gewerkt worden.

Deze problematiek raakt het wezen van de organisatie van het Commissariaat-Generaal en het wezen van het Belgisch Vreemdelingenrecht.

Aldus is het voorschrift van art. 63/3 van de Vreemdelingenwet dat de beslissing genomen wordt door " de Commissaris-Generaal of één van zijn adjuncten", SUBSTANTIEEL.

De nog belangrijkere beslissingen omschreven in art. 57/6, 1/2/ en 3/ van de Vreemdelingenwet mogen conform art. 57/9 van de Vreemdelingenwet overigens slechts door de adjuncten getroffen worden als de Commissaris-Generaal verhinderd is.

De - administratieve - bevoegdheid van art. 57/6, 4/ wordt anderzijds uitgeoefend door de Commissaris-Generaal of door zijn gemachtigde.

Met andere woorden, het is van substantieel belang dat de beslissing nopens het dringend beroep wel degelijk door de Commissaris-Generaal of één van zijn adjuncten gegeven wordt.

Dit raakt het wezen van de organisatie van het Commissariaat-Generaal en het wezen van het Belgisch Vreemdelingenrecht.

III.3. Uitwerking van art. 57/2 en art. 57/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de Commissaris-Generaal wordt bijgestaan door twee adjuncten.

Het is geen toeval dat de Commissaris-Generaal wordt bijgestaan door TWEE adjuncten. Art. 57/4, laatste lid van de Vreemdelingenwet geeft immers aan dat de adjunct-commissarissen "door hun diploma of door hun taalrol, het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse, de andere van de Franse taal."

Met andere woorden, de ene adjunct staat de Commissaris-Generaal bij inzake de Nederlandstalige beslissingen, de andere inzake Franstalige.

De Franstalige adjunct kan aldus niet i.p.v. de Commissaris-Generaal Nederlandstalige beslissingen nemen.

Artikel 57/4, laatste lid van de Vreemdelingenwet sluit dit per definitie uit alwaar de kennis van de taal slechts door diploma of taalrol kunnen bewezen worden en alwaar het evident is dat een adjunct geen beslissingen kan nemen in een taal waarvan hij niet op wettelijke wijze zijn kennis kan bewijzen.”;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in dit eerste onderdeel van het middel de schending aanvoert van de artikelen 57/2, 57/4 en 63/3, § 1, van de vreemdelingenwet, doordat de bestreden beslissing, die in het Nederlands is gesteld, werd genomen door de Franstalige adjunct-commissaris, die noch door zijn diploma, noch door zijn taalrol heeft bewezen de Nederlandse taal machtig te zijn, en doordat de bestreden beslissing aldus de facto door de administratie werd genomen en de adjunct-commissaris ze, in strijd met de onafhankelijkheid die hij geniet ex artikel 57/2 van de vreemdelingenwet, enkel pro forma heeft ondertekend, terwijl de bestreden beslissing overeenkomstig de artikelen 57/4 en 63/3, §1, van de vreemdelingenwet enkel genomen had kunnen worden door de commissaris-generaal, die bewezen heeft de Nederlandse taal machtig te zijn;

Overwegende dat uit artikel 57/4, van de vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bijgestaan door twee adjunct-commissarissen die door hun diploma of hun taalrol het bewijs dienen te leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere de Franse taal; dat hieruit moet worden afgeleid dat een adjunct-commissaris geen taaladjunct is die een eentalige chef bijstaat; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 14 juli 1987 waarbij, voor wat bepaaldelijk de vluchtelingen betreft, wijzigingen worden aangebracht in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en die het artikel 57/4 in de vreemdelingenwet heeft ingevoerd, blijkt dat een amendement (nr. 51) om de commissaris-generaal van de ene taalrol te laten bijstaan door één adjunct-commissaris van de andere taalrol, werd ingetrokken (Parl. St. Kamer 1986-1987, nr. 689/10, 55 en Hand. Kamer 1986-1987, 11 maart 1987, 1020); dat uit die parlementaire voorbereiding bovendien blijkt dat er twee adjunct-commissarissen werden voorzien ten einde een taalkundig evenwicht te verzekeren, i.e. om te voorkomen dat beide adjunct-commissarissen van dezelfde taal het bewijs zouden leveren (Parl. St. Senaat 1986-1987, nr. 515, 79);

Overwegende dat een adjunct-commissaris luidens artikel 57/2 van de vreemdelingenwet geheel onafhankelijk is bij het nemen van zijn beslissingen; dat de adjunct-commissaris zijn beslissingen neemt zonder hiërarchisch ondergeschikt te zijn aan

de bevoegde minister (advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, Parl. St. Kamer 1986-1987, nr. 689/1, 24); dat de adjunct-commissaris evenmin een rijksambtenaar is in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel (Parl. St. Kamer 1986-1987, nr. 689/1, 12); dat hieruit volgt dat op hem niet de regel van toepassing is dat een eentalige rijksambtenaar enkel rechtsgeldig beslissingen kan nemen in de taal van de taalrol waarbinnen hij benoemd is; dat de stelling van de verzoekende partij dat de Nederlandstalige adjunct-commissaris de commissaris-generaal enkel bijstaat inzake Nederlandstalige beslissingen en de Franstalige adjunct-commissaris enkel inzake Franstalige beslissingen aldus geen steun vindt in de wet noch in de wetsgeschiedenis; dat aldus niet blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen door de administratie en enkel pro forma werd ondertekend door de adjunct-commissaris; dat, wat verzoekers vergelijking met de bevoegdheid van de commissaris-generaal en zijn adjuncten ex artikel 57/9 van de vreemdelingenwet betreft, erop gewezen dient te worden dat de bevoegde minister, zonder dat dit later werd tegengesproken, bij de bespreking in de Senaat van het ontwerp dat de voornoemde wet van 14 juli 1987 geworden is, op de vraag wie van de adjunct-commissarissen de bevoegdheden van de commissaris-generaal uitoefent als hij verhinderd is, antwoordde dat de commissaris-generaal, om de noodzakelijke continuïteit van de dienst te verzekeren de adjunct-commissaris moet aanwijzen die hem zal vervangen en men in het andere geval de geldende regels van het openbaar ambt moet toepassen volgens dewelke hij vervangen wordt door de oudste in dienst of de oudste in jaren (Parl. St. Senaat 1986-1987, nr. 515, 83); dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij hetgeen als een tweede onderdeel van dit enig middel kan worden gelezen uitwerkt als volgt :

“III.4. Uitwerking zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is evident dat het evenzeer een manifeste schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel dat de bestreden beslissing genomen wordt door de adviesverlener, de heer Xavier De Beys, die niet op wettelijke wijze zijn kennis van het Nederlands kan bewijzen.

Hoe kan een beslissing op zorgvuldige wijze gegeven worden alwaar de "beslissers" de taal van "zijn" beslissing niet kent? Dit ware absurd.

III.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

De beslissing is genomen door:

«Voor de Commissaris-Generaal, verhinderd, X. DE BEYS, Adjunct-Commissaris"

Binnen het Commissariaat-Generaal wordt er effectief gewerkt met de stijlformule "Voor de Commissaris-Generaal, verhinderd".

Met kennelijke miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het onderscheid tussen art. 57/9 en art. 63/3 van de Vreemdelingenwet, is er ook bij beslissingen in de zin van art. 63/3 sprake van "voor de Commissaris-Generaal, verhinderd".

Maar zelfs al zou deze 'verhinderd' met stukken uit het administratief bundel bewezen worden, dan nog zou deze verhindering geen basis kunnen bieden aan de heer Xavier De Beys om beslissingen te nemen waarvan hij juridisch niet kan bewijzen dat hij ze begrijpt.

De Overheid kan er zich evenmin op beroepen dat er nu eenmaal geen Nederlandstalige adjunct is alwaar de Minister precies zelf het zorgvuldigheidsbeginsel

manifest schendt door te weigeren een Nederlandstalige adjunct te benoemen, alwaar deze benoeming van wezenlijk belang is voor het Commissariaat-Generaal.

De weigering een Nederlandstalige adjunct te benoemen discrimineert overigens op kennelijke wijze de Nederlandstaligen.

De manifeste schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, kunnen in casu dus onmogelijkerwijze een excuus vormen om een beslissing te laten nemen in het Nederlands door de Franstalige adjunct.”;

3.2.2. Overwegende wat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, dat beginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij, gelet op het hiervoor niet gegrond bevonden eerste onderdeel van het middel, niet aantoont met concrete gegevens die zij op zichzelf betreft dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat de bestreden beslissing werd genomen “door de adviesverlener, (...) die niet op wettelijke wijze zijn kennis van het Nederlands kan bewijzen”; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing; dat het tweede onderdeel van het enig middel, wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet ontvankelijk is;

Overwegende wat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, dit beginsel inhoudt dat alle Belgen gelijk moeten worden behandeld in de zin dat een verschil in behandeling niet wordt uitgesloten voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is; dat de verzoekende partij, daargelaten de vraag of zij wel belang heeft bij het inroepen van de schending, niet aantoont waarin de schending van het gelijkheidsbeginsel bestaat; dat het tweede onderdeel van het enig middel, wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en bijgevolg het tweede onderdeel als geheel, niet ontvankelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes augustus tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
	B. COLLIN,	staatsraad,
		toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. COLLIN.

G. DEBERSAQUES.